

Зернятко

Євген Дудар

— Ти моє золотце! Ти моє зернятко! Ти моє незамениме!

Мама цілувала мене.

— І в кого воно таке вдалося?

— У мене, — відповів тато і поцілував у п'яту.

Мені залоскотало. Я тріпнув ногою і вдарив тата у ніс.

Тато зойкнув:

— А, чорт!

— Ц-с-с! — сказала мама. — Ти що! Він ще нічого не розуміє!

Мама посадила мене на ліжку.

Мені зробилося добре. Тоді тепло.

— Господи! Знову націдив! — крикнула мама і сіпнула мене за руки. — Що це таке?!

— показала пальцем на мокре місце.

— Бе... — крізь сльози сказав я.

— А хто зробив це "бе"? — втрутився тато.

— Мама, — кажу ледь чутно.

— Ти бач, — зауважив тато. — Ще не навчилося говорити, а брехати вже вміє.

Я скривився. Я говорив правду. Посадила мене на ліжку мама.

— Ти чого не просишся? — спитала мама.

— Та досить з нього, — зупинив тато.

— Не досить! — заперечила мама. — Дитину треба виховувати так, щоб вона поважала працю батьків...

Мені заболіли ноги. Я сів на підлогу. Мама взяла з татового робочого стола жмут списаних папірців і кинула мені:

— На, грайся... О-о-ой, ти ж моє золотце.

Я з радості узявся ті папірці шматувати.

В тата очі полізли на лоба.

— Що ти наробила? — крикнув він. — Це мої розрахунки!..

— Чого ти репетуєш? — крикнула мама. — Нічого з тобою не станеться, як порухуєш іще раз.

Тато нахилився. Почав забирати в мене свої папірці.

— Не чіпай! — схопила його за руку мама. — Це непедагогічно. Треба, щоб батьки діяли спільно. Коли мама щось дозволяє, батько не повинен заперечувати. Треба в дітях виховувати повагу до батьків.

Батько погодився:

— Вірно. І коли перший щось сказав, то другий не повинен заперечувати. Навіть якщо той не має рації. Слово батьків повинно бути для дитини законом.

Мама погладила мене по голівці:

— Наша дитина має рости чесною, правдивою і культурною.

Я вкусив маму за коліно.

— Негідник! — крикнула мама і ляснула мене долонею.

Не так заболіло те місце, по якому вона вдарила, як те, що свій б'є свого. Я заплакав.

— Чого ревеш? — крикнув тато.

— Малахольний, — додала мама.

— Вдався у тебе, — зауважив тато.

— І такий впертий вісюк, як ти! — додала мама.

Я замовк. Почав слухати. Мені цікаво стало, на кого я більше подібний.

— Дивися, вже знов замріявся, — сказав тато.

— Підеш на горщик? — спитала мама.

— Ні-і-і!

— Сідай на горщик, бо прийде дядько, то забере тебе! — налякала мама.

Тато вийшов у сусідню кімнату і загудів:

— А де це там ваш Тарасик?

— А хто це? — спитала мама не своїм голосом.

— Це я, дядько. Прийшов забирати вашого Тарасика, — басував тато.

Мені сподобалося так гратися. Я також змінив свій голос:

— Тату-дядю, йди, йди!..

— От артист, — сказав тато. — І де вони цього набираються?..

Джерело: Євген Дудар. Профілактика совісті. Київ, "Дніпро", 1981.